

[Trang chủ](#)[Tin tức](#)[Sách mới](#)[Tác giả](#)[tiểu thuyết](#)[truyện ngắn](#)[ký](#)[thơ](#)[lý luận phê bình văn học](#)[những bài báo](#)[điện ảnh, âm nhạc và hội họa](#)[truyện dân gian VN và TG](#)[Tư liệu sáng tác](#)[tìm kiếm](#)**BẠN ĐỒNG HÀNH**

**Doanh nghiệp Sách
Thành Nghĩa TP. Hồ Chí
Minh**

Nhà hàng Việt Phở

Khách thăm: 11690234

Thơ

15.07.2014

Gjekë Marinaj

Gjekë Marinaj: Những hy vọng trong suốt**TÔI TRỞ LẠI ĐÂY, HỒI NÀNG THƠ**

Tôi trở lại

chénh choáng như một cánh lá thu rơi.

Một thứ lực hút/kéo nào lần nữa lật tôi

trên phẳng-như-gương sự thật của người

mặt-đối-mặt trong tư thế mà tôi bắt lực.

Đừng hỏi tôi nơi tôi đã từng...

Điều đáng nói bây giờ là, trong lòng người tôi hiện hữu,

rớt vào đó từ nơi không đâu cả, như lông ngỗng.

Cuộc đời là một cuộc chơi những người khác cấm anh chơi.

Cho nên

tôi nài xin gió băng giá bắc phương cho một lần thiên thực...

đủ lâu dài để che đi muối của mồ hôi, những cơn buồn nôn ngày ngày

trong biển mắt-màu-đỏ

nhấn chìm cái sống và cái chết.

Đó là kỷ nguyên chầm chút những khát vọng đảo điên!

Sẽ ra sao nếu tôi trở nên chúa tể của cát bụi trên đất này

và tận mắt nhìn ra trọn vẹn bí mật của thương đau...

tận mắt rằng khởi đầu và kết thúc với cùng những cái bóng nghiêng ngả nhênh nhao?

Không.

Tốt hơn thì hãy để tôi làm thuốc lá của người miền núi

thái rất thô

và cùng nhau, được nhồi được cuốn trong tình yêu, rồi mời lửa.

Có lẽ khói bọn tôi sẽ khiến đôi người bọn họ tiêu sầu

trong phút giây...

Hãy yêu thương tôi, hỡi nàng người bú mớm cho tôi

đừng chấp chi tôi nói trong mỗi một bên những cửa sổ gió lùa...

lập bập mẩu thuốc lá vẫn không rời khỏi miệng.

23 THÁNG CHÍN, 1973

cho Deborah Harding

Pablo Neruda đã mất.

Tôi xoay nút tắt máy thu hình

và nhìn ánh nước mắt tôi phản chiếu

vào tôi

từ trong màn kính đen,

ngheñ khóc

một lách tách tĩnh điện tắt nhợt nhạt.

TÔI LÀ NGƯỜI NÀO TRONG TA?

Trên đôi cánh của những tiếng ồn bóng loáng

với trọn gương mặt của bí ẩn diệu huyền

người khải lộ đến tôi

trong cái hốc tối tăm là nhà tôi đó.

Những giọt mưa tình yêu của người dịu êm

tràn ngập những cánh đồng hồn tôi vừa dọn lại.

Tất cả các loài chim trên thế giới này cất cánh

từ những vần thơ của Neruda

và tỏ hiện để cho các tầng trời ý nghĩa

bầu trời ngay cả lúc này vẫn đang gột rửa

khói đạn những năm nổi loạn

và bụi tóc dày của nỗi đau tôi.

Chúng ta được kết nối đến tận không tì vết

với nhau, với dấu yêu,

mà tôi thành kẻ lạ khi muốn tìm đích xác;

tôi là người nào trong ta

trong quả Địa cầu của tình yêu quá thường xuyên dễ vỡ?

ALBANY

Đêm nay tôi sẽ dậy trong giấc ngủ

trên mặt đeo ngời ngời mặt nạ một giấc mơ.

Tôi khẩn cầu người, Albany của tôi, cũng sẽ dậy như thế -

Người, luồng thờ thổi đi làn hơi sự sống

qua những phiến chuông đau đớn của niềm yêu.

Ta hãy chơi giây phút như đồ chơi

theo đúng cách những năm dài đem ta ra giỡn nghịch.

Ta hãy gặp đêm nay nơi ngã tư nào đó trên trời;

Người sẽ tìm thấy tôi rất dễ

Vì bên trong chúng ta đâu có khác gì nhau

Trong chúng ta cư trú những công dân của tương lai,

họ ở đó ung dung chẳng chần song trên cửa sổ

tiếng khóc trẻ con, tiếng những bà mẹ cười khi mệt mỏi.

Lần đầu tiên, im lặng sẽ sinh sôi những tấm vải trắng trải giường

hút sạch dịch tràn trên làn da nứt nẻ tổn thương.

Việc ẩn lánh sẽ làm biến tan tấm mạng che hiện đại trần trường

Tôi sẽ như lá cờ tơi tả của người mùi bốc tanh hôi,

vụn nát bụi như đất Mặt Trăng rạc ròi, hay có lẽ đất Butrin ...

Những chữ của tên người cứu chuộc tôi.

Giọng của người soi sáng những đô thị vụn nát cổ đại

như cát nóng bay tung,

nơi cột xương loang lổ của tiếng cười tôi nằm co quắp.

Tôi muốn thấy người tận mặt

Và nếu thế hẳn tôi sẽ mù vì ánh vinh quang của người

Chẳng hơn là tôi cứ nhìn chính tôi và những kẻ khác.

MỘT MÌNH TRONG THẾ GIỚI

Hôm nay tôi cảm giác bị đẩy xa thêm nữa

xa khỏi thế giới này hơn hôm qua.

Tôi lại thấy trước tôi những hố hoắm lên lút

giấu mặt sau những cành vụn úa đáng ngờ

Ngay chính tôi còn chẳng biết ra sao

mỗi bước chân tôi bước

Tôi cướp bóc thân tôi tê dại,

một mẩu thịt,

một giọt máu đưng tên tôi

rơi vãi trên những đường dẫn về tổ ấm

Và tôi, như một nhà khảo cổ đen đũi

bị chính mình bỏ xa và nhạt nhẽo những tiếng kia nhợt nhạt

Thế đấy, cô đơn, đơn độc

Bộ mặt người sao giống mặt Nhân sư

Người đốt tâm can ta khi người cất tiếng,

Và cứ đốt không thôi như ai kia phì phèo điều thuốc.

NGƯỜI SẼ CẢM NHẬN BƯỚC CHÂN TÔI HẰNG HỤT

Gửi xứ sở bản nguyên của tôi

Đã bao nhiêu đưa trẻ người gửi vào lưu đày từ buổi đó...

Người, vành nôi đá xám của tôi, của tôi phép lạ mùa hè.

Những gì đã bị thiêu rụi trong tôi trong nỗi nhớ về người,

tôi đâu biết:

Đôi dép dưới chân tôi, lần theo dấu người, vẫn đang in trên đường những vết bước tàn tro

Những cảnh quan của người đang quyết phục sinh và thoát vòng tàn lụi

Người đã làm dịu đi những luồng gió lạnh

Bởi biết tôi đã lớn vượt ra ngoài tã xanh lá chỡ che,

Đan bằng những ngón tay cầu vòng cầm kim lá thông mỏng mảnh ...

Thời gian qua bao từ lần cuối ta gặp nhau, mà ta vẫn

nhớ bằng nỗi nhớ mới tươi.

Tôi sẽ bước theo niềm lo lắng...

Nhưng, biết rằng người sẽ không mặc lòng bỏ tôi khóc than trong

những cánh đồng người đã dành để đón mừng hậu duệ,

Một lần nữa người sẽ trao tôi tấm huân chương vì hòa hợp;

Ban ngày, con mắt mặt trời đua chạy,
Được đón nối vào đêm bởi gương mặt vàng trắng,
Treo trên chuỗi mỏng manh của cái tôi-tồn-tại.
Tôi rung lắc tim mình bất chấp ngữ từ “quên lãng”!
Thấy người đã héo hon đến thế cùng tôi:
Cây cối đã một thời tuôn nước mắt,
Cho những thần thoại thành cuộc sống
Chỉ còn không hơn gì những đoạn cụt gốc cây...
Giờ đây, cây cối và thần tiên chỉ có thể trông vào những câu hát cổ...
Cỏ đã sóng soài trên đất kia ủ rũ.
(nó làm sao còn vẫn được xanh tươi?)
Thế nên, biết rằng đất bản nguyên của tôi là đôi cánh tay người đón chào,
tôi sẽ tự biến mình thành một con chim
Và đến phục sinh những giấc mơ của người trong sự sống được trao ban
từ mưa của những bà mẹ nơi người tưới tắm chăm nom.
Với người trong hồn tôi, tôi sẽ không thể chết trên đường.
Người sẽ cảm nhận những bước tôi hẫng hụt
Tôi chờ đợi ngày hoàn mãn
của ảnh hình tự chính trang này.
LẶP LẠI ÁC MỘNG NGÀY
Tôi ngấm NewYork
Như hai dải da

Bị lột

Từ trán xuống chân

Tôi sực tỉnh,

Mặt tôi đen

Họng tôi khô rát.

Từ sáng đó

Tách cà phê của tôi bốc lên hơi

Máu và nước mắt.

HAI MƯƠI BỐN GIỜ TÌNH

hoàng hôn đã cảm nỗi ta muốn tìm

đâu đó một nơi kín đáo

Ánh chiều làm tan mọi thứ vào màu sô-cô-la

Nó lẳng lạng cười cười, nhìn thấy mặt chúng mình ửng đỏ

Và làm bầm một kính nguyệt bí ẩn cho chúng mình trong khi đi khuất

Trong tự nhiên, thật tự nhiên, tự nhiên thôi mình làm tình.

Trong những cánh đồng sớm mai giọt mồ hôi chúng mình giọt sương thứ nhất của bình minh,

Bằng những lọn tóc mượt của đêm mình lau bộ ngực của ngày,

Chúng mình rẽ những trắng cỏ nở hoa như một cuốn thảm,

Và tìm được nụ cười roi rói tinh khôi của dải Ngân Hà.

Thật tự nhiên, tự nhiên thôi, trong tự nhiên mình làm tình.

Chết thật! những người ngụ trong gió kia thế nào mà đã biết;

Sao Hải vương rời vòm trời bắt đồ lặn vào biển,

Mặt trời hai tay chống nạnh đứng trở mắt nhìn mình,

Và với những sức lực già quả đất thì huyền bí này khải lộ.

Tự nhiên thôi mình tự nhiên làm tình, thật tự nhiên.

Chẳng quan tâm những sao chổi tuyệt vọng phập phồng títt đằng kia,

Cùng lúc, giống như một giấc mơ đắm mật đầy hoa, nhập vào tự tin

Buổi chiều mới mẻ, và lần cời hai chiếc khay đầu trên tấm váy đen của nàng,

Và vì chúng ta nàng đeo vào cổ vàng trắng nạm vàng.

Nguồn: Rút từ tập *Những hy vọng trong suốt*. Nguyễn Chí Hoan dịch từ tiếng Anh. NXB Hội Nhà văn, 2014. Bản điện tử của vanvn.net

 [bản để in](#)

Các tác phẩm đã đăng:

[Trở lại - Đầu trang](#)

Sài Gòn phố vắng - Nguyễn Quyết Thắng 15.07.2014

Gjekë Marinaj: Những hy vọng trong suốt - Gjekë Marinaj 15.07.2014

Thềm lục địa – cha và con - Lê Thu 04.07.2014

Bút mới: Chữ S chờ che muôn hồn dân tộc - Trần Xuân Tiến 15.06.2014

Vấn vụn ngòi bút đuổi Trung hề - Hồng Duyên 15.06.2014

Cô dựng thành biên cương! - Bùi Hoàng Tám 02.06.2014

Trường ca: Đất nước hình tia chớp - Trần Mạnh Hào 31.05.2014

Sự thật và trái tim nhà báo - Lê Cảnh Nhạc 31.05.2014

Sao em không về quê cùng anh - Lê Cảnh Nhạc 31.05.2014

Khúc giao mùa - Lê Cảnh Nhạc 31.05.2014

[xem thêm »](#)